

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 31/2022
22.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Андрића и др., због кривичних дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Милоша Андрића, адвоката Бранка Колшека, Иване Попин, адвоката Дејана Драгића и Мирка Симића, адвоката Маше Бјелогрић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 179/17 од 07.10.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По1 7/21 од 11.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Андрића, адвоката Бранка Колшека, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 179/17 од 07.10.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По1 7/21 од 11.05.2022. године.

II ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољени, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Мирка Симића, адвоката Маше Бјелогрић и Иване Попин, адвоката Дејана Драгића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 179/17 од 07.10.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По1 7/21 од 11.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 179/17 од 07.10.2020. године, поред осталих, окривљени Милош Андрић, Ивана Попин и Мирко Симић, свако понаособ, оглашени су кривим због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика, за која су им утврђене казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, а окривљени Милош Андрић и Ивана Попин, свако понаособ и због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица помагањем из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика, а

окривљени Мирко Симић и због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које им је утврђена казна затвора у трајању од по 2 (две) године и 6 (шест) месеци, па су осуђени на јединствене казне затвора у трајању од по 2 (две) године и 8 (осам) месеци, у које им се урачунава време проведено у притвору, како је то наведено у изреци пресуде.

На основу члана 92. и 93. Кривичног законика, поред осталих и од окривљених Милоша Андрића, Иване Попин и Мирка Симића солидарно се одузима имовинска корист у износу од 4.271.695,00 динара, који су дужни да уплате у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, у корист буџета Републике Србије.

Истом пресудом окривљени су обавезани да суду на име паушала плате износ од по 50.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, као и трошкове кривичног поступка о којима ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 По1 7/21 од 11.05.2022. године, у ставу првом, делимичним усвајањем жалби Тужиоца за организовани криминал, окривљеног Милоша Андрића и његовог браниоца, адвоката Бранка Колшека и браниоца окривљеног Милана Муњаса, адвоката Дејана Драгића, преиначена је, поред осталог, првостепена пресуда у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљене Ивану Попин и Милоша Андрића, тако што се окривљеној Ивани Попин задржава као правилно утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, а због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица помагањем из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом јој је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године па је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) месеца, у коју јој се урачунава време проведено у притвору, док се окривљеном Милошу Андрићу, задржава као правилно утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, а због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица помагањем из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 2 (два) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору.

У преосталом делу жалба Тужиоца за организовани криминал, жалба окривљеног Милоша Андрића и његовог браниоца, адвоката Бранка Колшека, жалбе браниоца окривљених Горана Јовићевића, Иване Попин и Милана Муњаса, адвоката Дејана Драгића, жалба браниоца окривљеног Мирка Симића, адвоката Маше Бјелогрлић и жалба окривљеног Бојана Обренића, адвоката Миње Блажић-Павићевић у целисти, одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда је, у односу на окривљене Горана Јовићевића, Мирка Симића, Ивану Попин, Милоша Андрића, Милана Муњаса и Бојана Обренића у непреиначеном делу, потврђена.

Ставом другим ове пресуде, усвојена је жалба браниоца окривљеног Деана Квочке, адвоката Момчила Булатовића и жалба браниоца окривљеног Александра Тодоровића, адвоката Жељка Ракића, па је првостепена пресуда у односу на ове окривљене укинута и списи предмета у том делу упућени првостепеном суду на поновно суђење.

Трећим ставом побијане пресуде, на основу члана 20. ЗКП, обустављен је кривични поступак против окривљеног Милорада Томовића, са личним подацима као у изреци пресуде, због кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. Кривичног законика по оптужници Тужилаштва за организовани криминал Кто 105/17 од 18.04.2018. године прецизирана 21.05.2020. године, услед смрти овог окривљеног.

Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка у односу на окривљеног Милорада Томовића падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног Милоша Андрића, адвокат Бранко Колшек, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 11) и став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП и због тога што је на утврђено чињенично стање погрешно примењен закон, са предлогом да Врховни касациони суд пресудом утврди да постоји повреда закона на коју се указује и преиначи у целини побијане пресуде и у односу на овог окривљеног одбије оптужбу.

- бранилац окривљене Иване Попин, адвокат Дејан Драгић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

- бранилац окривљеног Мирка Симића, адвокат Маша Бјелогрлић, из разлога предвиђених одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, коју опредељује навођењем повреде кривичног закона из члана 439. ЗКП, без истицања конкретне тачке наведене одредбе, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Андрића, адвоката Бранка Колшека, је неоснован.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Мирка Симића, адвоката Маше Бјелогрић и Иване Попин, адвоката Дејана Драгића, су недозвољени.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Милоша Андрића као недозвољен доказ означава службену белешку о обавештењу примљеном од грађана, Пореске управе, Сектор пореске полиције регионалног одељења Пореске полиције Београд број СТПОВ 93/2016 – Д0013 од 11.10.2016. године, која према ставу браниоца представља исказ сведока АА, дат супротно одредбама ЗКП, без присуства окривљеног и његовог браниоца, чиме су онемогућени да учествују у тој процесној радњи.

Одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, прописано је да апсолутно битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Одредбом члана 288. ЗКП предвиђена је могућност прикупљана обавештења од грађана од стране полиције, али је одредбом члана 237. став 3. у вези става 1. и 2. ЗКП предвиђено да се сва обавештења која су, у смислу члана 288. ЗКП, јавном тужиоцу и полицији дали грађани, издвајају из списка предмета, јер се на њима не може заснивати судска одлука.

Тачни су наводи захтева да је наведена службена белешка коришћена као доказ и да је суд на главном претресу одржаном дана 21.02.2020. године извршио увид у исту, као и наводи да службена белешка не представља доказ на коме се може засновати пресуда.

Међутим, током овог кривичног поступка, осим вршења увида у наведену службену белешку, поред одбране окривљених изведени су и други докази, па је тако извршен увид у исказе испитаних бројних сведока, у истрази и са главног претреса, као и у исказе раније окривљених Бојана Тодоровића, Бранислава Мијаиловића и Владимира Сворцана и из истраге и са главног претреса, прочитан је налаз и мишљење вештака економске струке од 08.11.2017. године и допунски налаз од 15.05.2020. године и од 09.07.2020. године са пратећом документацијом и одговори на примедбе одбране на допунски налаз и мишљење од 20.08.2020. године, непосредно је испитан вештак Јован Мијаковић, те извршен увид у бројне писане доказе таксативно наведене на странама 33. до 72. образложења првостепене пресуде.

Првостепени суд је током доказног поступка на главном претресу одржаном 03.09.2019. године испитао сведока АА, на који начин је окривљеном и одбрани омогућено да сведоку поставе питања, што је право које је одбрана у потпуности користила, те је њен исказ као законит доказ коришћен, између осталог, и за оцену веродостојности предметног уговора, који је био средство извршења кривичног дела.

Како се побијане пресуде не заснивају искључиво на наведеној службеној белешци, односно изјави АА и наводном „препознавању“ предметног уговора, пред пореским органима, већ је сведок испитан на главном претресу како је напред

наведено, а изведени су и други бројни докази па би и без предметне службене белешке била донета иста пресуда, Врховни касациони суд је нашао да побијане пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наиме, правноснажне пресуде су, с обзиром на природу кривичних дела, засноване на обимној доказној грађи, а пре свега на одбранама окривљених, исказима бројних сведока и обављеним вештачењима, због чега су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Андрића, оцењени неоснованим.

Поред овога, као незаконит доказ, исти бранилац означава и неоверену копију Уговора о закупу закљученог 01.01.2014. године између АА и Мирка Симића, истичући да се на неовереним фотокопијама докумената пресуда не може заснивати јер неоверена фотокопија нема карактер ни јавне исправе, ни исправе, док аутентичност садржине овог уговора није било могуће испитати, јер како то произилази из суштинских навода захтева, оригинал никада није сравњен са фотокопијом.

Према стању у списима, првостепени суд је у доказном поступку извршио увид у Уговор о закупу закључен 31.01.2014. године (Уговор о закупу носи датум 01.01.2014. године) између АА и Мирка Симића.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је, између осталог, да је „исправа“ сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ чињеница које се утврђују у поступку (члан 83. став 1. и 2. ЗКП).

Одредбом члана 112. тачка 26) Кривичног законика прописано је да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, као и рачунарски податак.

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП прописано је да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредба члана 419. став 2. ЗКП прописује да је суд дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређене чињенице.

Према одредби члана 16. став 1. ЗКП судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, док је чланом 84. став 1. ЗКП прописано да докази који су прибављени противно члану 16. став 1. тог законика (незаконити докази) не могу бити коришћени у кривичном поступку.

Тачни су наводи истакнути у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да се, између осталог, пресуда заснива на неовереној копији Уговора о закупу закљученог 01.01.2014. године између АА и Мирка Симића.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву указује да неоверена копија Уговора о закупу представља недозвољен доказ. Ово из разлога што одредба члана 139. став 1. ЗКП, не прописује изричиту обавезу суда да као доказ користи искључиво оригиналне исправе, с обзиром да је наведеном одредбом прописано да се исправа, по правилу, прибавља у оригиналу. Такође, одредбом члана 405. став 5. ЗКП, прописано је да се исправе које се користе као доказ, уколико је то могуће, подносе у оригиналу. Из наведених одредби јасно произилази да, у случају када није могуће прибавити оригиналну исправу, закон не искључује могућност употребе копије исправе.

Сходно наведеном и цитираним законским прописима, чињенице у кривичном поступку се могу доказивати свим доказима осим онима који су сами по себи или по начину прибављања у супротности са одредбом члана 16. став 2. ЗКП, па предметна неоверена копија Уговора о закупу, не спада у апсолутно незаконите доказе. Самим тим, у ситуацији када није могуће прибавити исправу у оригиналу, што је у конкретном случају у питању (будући да само постоји електронски запис овог уговора у компјутеру окривљеног), није искључена могућност употребе копије те исправе. Да ли неоверена копија исправе представља недозвољени доказ јесте фактичко питање у сваком конкретном случају и зависи од тога да ли постоји или не постоји сумња у њену аутентичност и веродостојност.

Како одредба члана 405. став 1. ЗКП омогућава суду да на главном претресу изведе доказ вршењем увида у исправе које служе као доказ, то је првостепени суд у конкретном случају поступио у свему законито, када се на главном претресу упознао са садржином исправе - предметном копијом уговора, која по оцени овога суда, не представља доказ на коме се пресуда не може заснивати. Ово стога што Врховни касациони суд налази, не упуштајући се при томе у оцену правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, да је аутентичност и веродостојност тог доказа, сходно члану 419. став 2. ЗКП, проверена извођењем других доказа, који су суду били на располагању, посебно исказима сведока.

Остале наводе - усмерене у правцу начина на који је утврђена аутентичност и веродостојност садржине спорног уговора, Врховни касациони суд није разматрао, јер представљају оспоравање чињеничног стања, што у смислу члана 485. став 4. ЗКП, није предмет разматрања од стране овог суда по поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из свега изнетог, Врховни касациони суд налази да у погледу доказа неоверене фотокопије уговора није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости неосновано указује.

Указујући на исту повреду закона, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да се закључци нижестепеног суда о кривици окривљеног Милоша Андрића заснивају на исказима правноснажно осуђених саоптужених Небојше Којадиновића и Бранка Глушца, који нису саслушани непосредно на главном претресу, а који су са Тужиоцем за организовани криминал закључили споразуме о признању кривичног дела, као и на пресудама донетим на основу тих споразума, на којим доказима се, према ставу браниоца, пресуде не могу заснивати. У вези са истим наводима, бранилац у захтеву указује и на записнике о саслушању осумњичених Антал Вишника, Николе Ђурића и Georgios Papanikolaou.

Супротно изнетим наводима захтева, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, на коју се захтевом за заштиту законитости неосновано указује.

Из списка предмета произилази да је првостепени суд на главном претресу, како је то наведено на странама 77. – 83. првостепене пресуде, сходно одредби члана 406. ЗКП, извршио увид у одбране окривљених:

- Небојше Којадиновића, дату на записнику о саслушању окривљеног пред надлежним тужиоцем дана 07.07.2017. године и 28.07.2017. године, а који окривљени је на основу споразума о признању кривичног дела, правноснажно осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Спк По1 74/17 од 02.08.2018. године, због кривичних дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 2. Кривичног законика и злоупотреба положаја одговорног лица у подстрекавању из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 34. и 61. Кривичног законика,

- Бранка Глушца, дату на записнику о саслушању окривљеног пред надлежним тужиоцем дана 30.10.2017. године, а који окривљени је на основу споразума о признању кривичног дела, правноснажно осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Спк По1 98/17 од 17.11.2017. године, због кривичних дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. Кривичног законика и злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика,

- Николе Ђурића, дату на записнику о саслушању окривљеног пред надлежним тужиоцем дана 10.07.2017. године, а који окривљени је на основу споразума о признању кривичног дела, правноснажно осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Спк По1 75/17 од 03.08.2017. године, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. Кривичног законика,

- Антал Вишника, дату на записнику о саслушању окривљеног пред надлежним тужиоцем дана 06.07.2017. године, а који окривљени је на основу споразума о признању кривичног дела, правноснажно осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Спк По1 76/17 од 03.08.2017. године, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика и,

- Georgiosa Papanikolaou, дату на записнику о саслушању окривљеног пред надлежним тужиоцем дана 11.07.2017. године, а који окривљени је на основу споразума о признању кривичног дела, правноснажно осуђен пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Спк По1 77/17 од 11.08.2017. године, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика.

Одредба члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП омогућава суду да на главном претресу, и без сагласности странака, изведе доказ и то путем вршења увида или читања садржине записника о исказу саоптуженог према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

Сходно наведеном, упознавањем на главном претресу, одржаном пред првостепеним судом, дана 21.02.2020. године са садржином записника о исказима саокривљених Небојше Којадиновића, Бранка Глушца, Николе Ђурића, Антал Вишника и Georgiosa Papanikolaou, датим пре закључења споразума о признању кривичног дела и то вршењем увида у исте и њиховим читањем, суд је поступио у свему законито, сагласно процесној одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП.

Поред тога, упознавањем са садржином правноснажних пресуда, донетих у законитом поступку од стране надлежног суда на основу споразума о признању кривичног дела закљученог између Тужиоца за организовани криминал и сада осуђених Небојше Којадиновића, Бранка Глушца, Николе Ђурића, Антал Вишника и Georgiosa Papanikolaou, и то само у погледу формалних података из изреке наведене пресуде (у конкретном случају да је конкретно лице оглашено кривим, због ког кривичног дела и да му је изречена кривична санкција), суд је поступио у свему законито, сагласно процесним одредбама из члана 405. и 406. ЗКП и извео дозвољене доказе, на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати.

Осим тога, на исту повреду поступка бранилац окривљеног Милоша Андрића, указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал као другостепени, у својој одлуци Кж1 По1 17/21 од 11.05.2022. године, ове жалбене наводе, оценио је неоснованим и о томе на страни 8. став четврти изнео јасне и аргументоване разлоге за свој закључак – да првостепени суд није користио признања окривљених као саставни део споразума о признању кривичног дела, већ је само ценио њихове исказе дате надлежном тужиоцу пре закључења споразума о признању кривичног дела, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује.

Следствено наведеном, Врховни касациони суд налази да у поступку пред првостепеним и другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју бранилац окривљеног Милоша Андрића неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Поред овога, бранилац у образложењу захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева

дозвољено окривљеном преко браниоца, али наводи захтева не садрже објашњење у чему се истакнута повреда конкретно састоја. Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на које се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање ове повреде, није упуштао.

Надаље, у образложењу захтева, бранилац истиче и повреду поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и наводима захтева указује да је изрека пресуде неразумљива.

Поред овога, бранилац окривљеног Милоша Андрића, адвокат Бранко Колшек у захтеву опширно полемише са оценом судова о изведеним доказима и износи сопствену оцену истих, те истиче да је суд пропустио да утврди одлучне чињенице посебно у погледу умишљаја овог окривљеног као помагача и осталих закључака суда те тако оспоравањем чињеничног стања утврђеног првостепеном и потврђеног другостепеном пресудом, указује на повреду из члана 440. ЗКП. На повреду исте одредбе, указује се и наводима који се односе на висину утврђене имовинске користи која је стечена извршењем кривичних дела, као и наводима која се односе на лица која су такву корист стекла извршењем предметних кривичних дела. С тим у вези бранилац надаље указује да су повређене и одредбе чланова 3. и 17. ЗКП.

Такође, овај бранилац поднетим захтевом оспорава и разлоге нижестепених пресуда истичући да су нејасни и противречни, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде чланова 3, 17 и 440. ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Бранилац окривљене Иване Попин, адвокат Дејан Драгић се у поднетом захтеву за заштиту законитости, позива на одредбу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не опредељујући истакнуту одредбу општег карактера, навођењем конкретне повреде закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, наводима захтева бранилац оспорава закључке нижестепеног суда у погледу кривице окривљене, истичући да се заснивају на лажном исказу окривљеног Небојше Којадиновића, који је са тужиоцем закључио споразум о признању кривице, што представља повреду из члана 440. ЗКП. Поред овога, бранилац указује да другостепени суд није узео у обзир жалбене наводе који се тичу пропуста учињених од стране првостепеног суда, чиме се указује на повреду члана 460. ЗКП.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног Мирка Симића, адвокат Маша Бјелогрић, такође се позива на одредбу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, коју у образложењу захтева опредељује истицањем да се нижестепени судови у образложењу

својих пресуда нису упустили у озбиљну и аргументовану анализу свих изведених доказа, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, бранилац указује и на повреду члана 460. ЗКП, наводима да се другостепени суд није упустио у све наводе браниоца изнете у жалби изјављеној против првостепене пресуде. Надаље, бранилац оспорава и закључке нижестепеног суда у погледу свести о постојању организоване криминалне групе и у том смислу оспорава и оцену изведених доказа, износећи сопствено мишљење да је окривљени Мирко Симић поступао у неотклоњивој правној заблуди, што представља повреду члана 440. ЗКП.

Поред овога, у образложењу захтева бранилац надаље истиче да је одлуком о одузимању имовинске користи прибављене кривичним делом, учињена повреда члана 439. ЗКП, што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, из образложења захтева произилази да бранилац ову повреду закона, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, само формално истиче, док у суштини и овим наводима указује на повреду члана 440. ЗКП, оспоравањем чињеничног стања утврђеног првостепеном, а потврђеног другостепеном пресудом, уз истицање да одлука о одузимању имовинске користи од окривљеног Мирка Симића, није поткрепљена изведеним доказима током поступка.

Како је право окривљеног да преко свог браниоца, поднесе захтев за заштиту законитости због повреде закона, ограничено у погледу разлога за подношење захтева, само на повреде које су таксативно набројане у ставу 4. члана 485. ЗКП, то Врховни касациони суд налази да битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде чланова 440. и 460. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, због чега је, Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљених Иване Попин и Мирка Симића, оценио недозвољенима.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Андрића, адвоката Бранка Колшека, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев браниоца овог окривљеног одбио као неоснован, док је захтеве за заштиту законитости браниоца окривљене Иване Попин, адвоката Дејана Драгића и браниоца окривљеног Мирка Симића, адвоката Маше Бјелогрлић одбацио на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и донео одлуку као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић